

471. A mennyei élet részesedés az Atya ismeretében

Imádkozzuk a 96. számú éneket:

*Krisztus mennybe fölme, hogy nekünk helyt szerezne.
Ül Atyjának jobb felől, mindeneknek Ura lőn.
Kapuját a mennynek szélesre tárta emberi nemnek.*

*Krisztus meghalt bűnünkért, föltámadott lelkünkért,
Megjelenék Péternek, és az ötszáz híveknek.
Kapuját a mennynek szélesre tárta emberi nemnek.*

A szemlélődő ima különböző útjainál most a mennyországi élet imáját tanulmányozzuk. Ez ugyanis a **szentháromságos egy Istennel való végleges egyesülés imaállapota: Örökre együtt lenni a Mennyei Atyával!** A mennyei élet tehát részesedés az Atya ismeretében.

Első gondolatnak idézzük a próféta szavát:

I. Ismerd meg az Urat! (Jer 31, 34)

Mi ebben az imaszakaszban Istent, a Mennyei Atyát szeretnénk megismerni, hiszen minden gondolatunk Őhöz száll, amikor a *Miatyánkot* imádkozzuk ajkunkra és szívünkbe is: *Atyánk, Aki a mennyekben vagy* (Mt 6, 9).

Az egész keresztény életünknek ez a kibontakozása: eljutni a mennyei hazába!

József Attila mondja: „**A nagy szavak nem érnek semmit, elszállnak, mint az őszi szél. De a szeretet, ha tiszta szívből fakad, elkíséri az embert, amíg él.**” Mi Jézus tanítása alapján hozzátehetjük: *A szeretet a síron túl is elkísér bennünket* (vö. 1 Kor 13, 8).

XVI. Benedek pápa mondta 2008. Nagyböjtjén: „A mi földi életünk lelki zarándoklat, a nagyböjt ennek kiemelkedő szakasza. Afelé az **Isten felé** zarándokolunk, Aki az irgalom forrása. Olyan zarándoklat ez, amely földi létünk szegénységének pusztáján keresztül **Ő maga kísér bennünket, segítve** a húsvét bensőséges öröméhez vezető úton.” Amikor Krisztus feltámadt a halálból, akkor az már a mennyei élet volt, amelyet Ő megmutatott a tanítványoknak. A feltámadt Krisztus 40 nappal húsvét után felment a mennybe, vagyis a tanítványok tanítást kaptak, hogy hova irányul a mi földi életünk célja. Akik **Jézus tanítványai**, azok **Jézushoz tartoznak itt a földön is**, meg a mennyben is. Mi, akik találkozunk itt a teremtett világ szépségében Istennel, akik **találkozunk Isten jóságával**, megtapasztalhatjuk Isten szeretetét, amikor a bűneinket megbocsátja, amikor a bűn halálából minket is már részesít a feltámadt Krisztussal való életben, vagyis **igazzá, széppé, jóvá és szentté tesz minket is.**

Az imádkozó lélek **az égre figyel**, a mennyország Istenére. Milyen lehet az, Aki már itt a földön is ilyen jóságos hozzánk? **Mekkora lehet az a szeretet, amellyel Isten a bűn halálából a mennyei élet boldogságába hív minket?** A keresztény ember – aki Jézus tanításából már megismerte, hogy Isten nekünk ajándékozta Szent Fiát – nem úgy tekint az égre, mint amelyik egy néma, üzenet nélküli valóság, hanem **úgy tekint föl, mint arra az országra, ahol Isten lakik a maga szentháromságos szeretet-közösségével, és amelybe minket is meghívott, hogy örökre Vele legyünk!**

Egyrészt tehát: *Isten az égből szól hozzánk* (Zsid 12, 25). Ez az eddigi élményvilágunk: itt a földön megismerhetjük Mennyei Atyánk kinyilatkoztatását, amelyet Egyszülött Fián keresztül a Szentlélekben adott. De éppen ez az irányulás – amellyel mindnyájunkat a mennyországba hív – feljogosít egy olyan megállapításra is, hogy **Isten majd az égen is szól hozzánk. Egyre jobban megismerjük a Mennyei Atya életét a Fiúban és a Szentlélekben, amint szólnak egymáshoz mérhetetlen szeretetben.**

Érdeemes készíttetni a szívünket arra az öröme, amelyet majd Isten szava jelent a számunkra, amelyet az égen közöl velünk. Amikor Szent Pál apostol is arról beszél: *a harmadik ézig*, tehát a mennyei hazába *elragadtatott*, arról számol be: *ott kimondhatatlan szavakat hallott, amelyeket ember el nem mondhat* (2 Kor 12, 2. 4), mert **az ember nem tudja kimondani Isten szavait, de fel tudja fogni** a maga mértékének megfelelően.

Készíthetjük a szívünket arra az öröme, hogy Isten a mennyben majd szól hozzánk. De azért minél jobban megismerjük a mi Urunkat, Istenünket, annál jobban kikövetkeztethetjük, hogy miről fog ismeretet adni nekünk a Mennyei Atya abban az égi hazában. **Isten nem adhat nagyobb nekünk, mint jelenlétét, önmagát.** A mennyországban pedig hallhatják Isten vallomását, amelyet *Mózes is meghallott az égő csipkebokor* imádság-élményénél: *„Én vagyok!”* (Kiv. 3, 2. 6). Én tudniillik veled vagyok! **Ez lesz a mennyei boldogság, a mennyei élet legfőbb boldogsága: nemcsak ott lehetünk Isten előtt, hanem egyik is lehetünk Ővele!**

Ha a mannára, erre az égből származó mennyei kenyérré azt mondhatta a szent író: *Kenyeret adtál a mennyből* (Neh 9, 15), amely minden gyönyörűséggel teljes; mennyivel inkább mondhatjuk ezt az Oltáriszentségre; de majd a mennyei hazában az égi kenyeret, égi táplálékát adó Istenre. Önmagából fog táplálni jobban, mint ahogyan az édesanya tudja táplálni a kicsi csecsemőjét. **Nagyobb ez az Istenből való táplálkozás minden emberileg elképzelhető gyönyörűségénél!**

Az ószövetségi választott nép tagjainak meg kellett tisztulniuk, mielőtt a mannáat gyűjthették volna. Az újszövetségi nép a lelkét tisztítja meg, hogy méltóképpen vehesse az Úr szent ajándékát, ezeket a mérhetetlen nagy isteni titkokat, Jézus testét és vérének kenyerét és bor színe alatt. **Isten ezzel a mennyből származó kenyérral megszenteli az ember kezét, ajkát. Pillanatnyi érintés, mint valami tüzes áramütés járja át az embert, de nem halálra pusztítva, hanem életet fakasztó módon.** Amikor a mennyországban a választott lélek meghallhatja Isten szavát, amellyel közli önmagát öröktől fogva örökké a Fiúval: - *„Én vagyok!”* – és ez a szeretetnek, a végtelen Szentléleknek is a megnyilvánulása, akkor az embert átjárja valami mennyei áramütés, amely mennyei életet fakaszt benne. Ezért kell a léleknek megtisztulnia, mielőtt a mennyországba jut, hogy alkalmas legyen arra, hogy egy legyen Istennel. A lélek-menyasszony – aki még itt a földön él, de egész életét már odaadta isteni Urának, és egész szívével a mennyországi élet felé irányul, a szerelmes szív esedezésével kérleli isteni Urát: *Nézz rám, és hallgass meg, én Uram, Istenem!* (Zsolt 12, 4).

Az egymást szerető lelkeknek elemi igénye, hogy egymásra tekinthessenek, hogy egymás szavát magukba igyák, mintegy „a másiktól kijött szavakkal” legyenek gazdagabbak. **A másik lényéből áradó szavakat és szeretetet magukba igyák, és ezzel legyenek gazdagabbak.**

De nemcsak a lélek-menyasszony mondhatja ezt isteni Urának: – *Nézz rám, és hallgass meg!* –, hanem a mennyországban is ez az áldott isteni Úr szüntelenül mondja kicsiny választottjának: –*Nézz rám, és hallgass meg* –, választott jegyesem! Ezzel a felszólítással Isten előkészíti az embert, **hogy befogadó-kész legyen Isten szavainak a lelke mélyére engedésében!**

Ha a lélek-menyasszony már itt a földön tudta így kérlelni isteni Urát: – *Taníts meg számot vetni napjaink sorával, hogy bölcsességre neveljük szívünket!* (Zsolt 89, 12) –, akkor **még inkább igényli a mennyben, hogy őt szüntelenül tanítsa az isteni Úr.** A napok végtelen sorával számolhat már, hiszen örökké együtt van a mennyei boldogságban isteni Urával. Ott már **nem kell nevelnie a szívét a bölcsességre, mint ahogyan ezt itt a földön igényelte Istentől, mert ott magát a Bölcsességet kapja meg, Aki a Fiú!** A lélek-menyasszony **boldogan tanul isteni Urától egy örök életen át. Allandó szellemi élvezet lesz ez számára, midig újat és újat ismerhet meg isteni Uráról.**

A *Zsidókhöz írt levél* szerzője idézi Jeremiás próféta szövegét, amelyben Isten az Ószövetség és az Újszövetség népére egyaránt érvényes tanítást nyilatkoztat ki: *Elmédjünkbe vésem, és szívükbe írom törvényeimet. Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Akkor majd senkinek sem kell társát vagy testvérét tanítania: – „Ismerd meg az Urat!”–, hiszen mindenki ismerni fog a legkisebbitől a legnagyobbig! Irgalmas leszek bűneik iránt, és vétkükre többé nem emlékezem* (Jer 31, 33-34; Zsid 8, 10). **Az Ószövetség és az Újszövetség Istene ugyanaz, a Szentség Istene, az Üdvösség Istene, Aki meg akarja magát ismertetni övével, Aki a szeretet törvényét azért adta** már az Ószövetségben, mert az az Újszövetségben is **örökre érvényes lesz: Szeresd Uradat, Istenedet!** (MTörv 6, 5; Mt 22, 37).

A mennyei hazában ezt az Isten iránti lobogó szeretetet a szüntelen gyarapodás, az Isten iránti ismeretben fogja növelni. Isten az, Aki a mennyországban levőknek a **lelkébe írja a szeretet törvényét.** Együvé lesznek a szeretetben, Ő, az Isten, Aki népévé fogadta a választottait. Isten az Ő választottaira úgy tekint, hogy ezek az Ő népének tagjai.

A mennyei életet az jellemzi, hogy **Isten ismerteti meg önmagát az emberrel.** Itt valósul meg az, amit a zsoltár mond: *Dicsérjétek az Úr nevét, ti, az Úr szolgálói! Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr..., mert Jákob házáat magának választotta az Úr, tulajdonába vette Izraelt.* A kiválasztott lélek pedig így felel: *Én megismertem, hogy milyen nagy a mi Urunk!* (Zsolt 134, 1. 3. 4-5. **Isten megismerése szellemi gyönyörűség! Minél több lesz a választott lélekben Isten ismerete, annál több lesz benne a szeretet!**

Második gondolat:

II. A szeretet szövetségét kötötte övével

Isten már az Ószövetségben megígérte: *Örök szövetséget kötök velük, és nem szűnök meg jót tenni velük* (Jer 32, 40). Ez az a szeretet-szövetség, amelynek értelmében **Isten az üdvözültek szívébe adja a törvényeit. A törvényhozó egy a törvényével!** Isten önmagát adja az üdvözültek szívébe, a szeretet törvényét. Ha az Ószövetség prófétája még így jövendölt: *„Mint a pásztor, úgy legelteti Isten az Ő nyáját, a bárányokat karjába gyűjti, és ölébe fogja, az anyajuhokat vigyázva tereli”* (Iz 40, 11), akkor a mennyei haza – mondjuk így: legelőjén mennyivel inkább – karjaiba fogadja azokat, akiket elvezetett arra a mennyei *legelőre* (vö. Jn 10, 9). Milyen **féltő szeretettel dédelgeti** majd azokat, **akiket magához édesgetett.** Nem véletlenül mondja a Zsoltáros: *Körülfarolja népét az Úr most és mindörökké!* (Zsolt 124, 2).

A kinyilatkoztató Istennel még szellemi kapcsolatban levő Zsoltáros az imádságában fölismeri Istennek ezt az örök tervét, hogy **Isten nemcsak most, ebben a földi életben akarja körülkarolni népét, hanem mindörökké!** A mennyországi boldogságnak is az ismeret mellett ez lesz a lényeges vonása: **Isten mérhetetlen gyengédséggel szereti az Ő népét.** A lélek-menyasszony pedig **boldog örömmel, telhetetlen szeretettel kéri isteni Urát: Zárj karodba engem!** (Zsolt 118, 173). Amikor az üdvözült lélek megéli, hogy Isten körülkarolja őt, karjaiba zárta őt, akkor elmondhatja:

- Uram, karjaidba zártál,
- karjaidban tartod lelkemet,
- átöleltél előlről és hátulról,
- benned nyugszik a lelkem, **mint gyermek anyja kebelén, úgy pihen Benned a lelkem!**

Itt megvalósul az, amit az apostol kér Krisztus útján, tehát a mennyországba vezető úton járó keresztények számára: **Töltsön el titeket a reménység Istene a hit teljes örömeivel és békéjével, hogy a reményben a Szentlélek erejéből bővelkedjete!** (Róm 15, 13).

Az üdvözült lélek pedig megtapasztalja azt, amit az *Úr angyala* imádságban is oly sokszor kérünk: „Öntsd lelkünkbe szent kegyelmedet!” Isten ugyanis betöltötte őt mennyei önmagával. Ő a végtelen Kegyelem, Ő a végtelen Ajándék. Ezért mondhatja vallomásában a lélekmenyasszony:

- *Nekem immár jó az Úrral lennem!* (vö. Zsolt 72, 28).
- Nekem már jó ugyanott lennem, ahol Te vagy, Uram! (vö. Jn 12, 26 d?).
- Nekem immár jó élnem ott, ahol Te élsz, Uram!

Ha a pokol istenmentes hely, ahol ugyanis Isten uralmát elutasítják, akkor a mennyország nem más, mint Isten által betöltött hely, ahol **Isten uralmát a lélek befogadja. Megéli: Eljött Isten országa számára is!** Benne is megvalósul már Isten uralma. Ezért mondja isteni Urának a vallomást: „Te vagy az én Életem!”

Ha a Zsoltáros a földi élet zarándokútján még feltette a kérdést: *Ki olyan bölcs, hogy felfogja ezt, és megértse az Úr szeretetét?* (Zsolt 106, 43), akkor a mennyei boldogságban a lélekmenyasszony már megkapta a bölcsességet, és fel tudja fogni Isten jóságát, *megérti az Úr szeretetét.*

Harmadik gondolat

III. Szeretete fényét megmutatja az Úr (vö. Sir 36, 1)

Itt, a mennyei boldogságban a léleknek nem kell vágyakozva kérnie: „Csodáidra nyisd fel szememet, Uram, hogy törvényeidet csodálhassam!” – hiszen már látja az Urat (III. 662 I. Olv-i vesp.). Már szemléli Őt. Már nemcsak észrevette abban az értelemben, hogy rápillantott, hanem szüntelenül látja is boldog, szerető, szemlélő tekintettel. Mint a vakon-született, aki megvallja: „*Most már látok!*” (Jn 9, 25) –, tudniillik Jézus megérintette őt, meggyógyította őt; úgy a **mennyei hazában Isten szeretetének ez az érintése megnyitja a lélek szemét, hogy megláthassa az Üdvözítőt.** Ahogyan az öreg *Simeon* megvallotta, amikor a 40 napos *kicsi Jézust* bemutatták a szülei a jeruzsálemi templomban (vö. Lk 2, 25. 27. 28-30).

A mennyei boldogságban Isten már az Ő választottjának oltalmára kelt, és ezt mondta neki: „*Üdvösséged én vagyok!*” (vö.? Zsolt 34, 3). Amikor egy emberi szív révbe ér az élet tengerén való megpróbáltatások után, akkor megmenekül a hajótöréstől, és biztonságos partot ér; akkor tudja, hogy mit jelent az üdvösség, az Istenben való otthonra találás. Nem véletlenül folytatja így a Zsoltáros, és a lélekmenyasszony is ezt vallja: *Lelkem ujjongjon az Úrban, örvendezzen, mert szabadulást hozott* (Zsolt 34, 9). **Aki megtapasztalja Isten szabadító erejét, vagyis hogy a földi élet gyötrelmeiből Isten megmentette, és hazaérkezhetett az Úrhoz a mennyei hazába, az énekel, az örvendezik, az ujjong.** Az megtapasztalja: *Isten az Ő szeretetének fényét megmutatta* már neki (vö. Sir 36, 1).

A mennyei Túlso Part kikötőjébe, az isteni város békéjébe megérkezett lélek megélheti: már nemcsak ő ad helyet Istennek az életében, hanem **Isten is helyet ad az Ő isteni Életében az embernek! Ez a paradicsomkert boldogságának a megvalósulása, Isten és az ember**

harmóniája, egymásba-hullámozása, szeretetben való egyesülése. Az üdvösség örömeiben az üdvözült számára **Isten** – Aki nem látható, és Akit nem lehet megfogni – olyan **Valóság lett, Akit immár színről-színre lát!** Aki nemcsak az üdvözült lelket öleli át, hanem **a lélek is karjaiba zárhatja isteni Urát!** A Mennyei Atyát egyre jobban megismerő ember olyan Valóságot ismer meg Istenben, Aki hatalmasabban, erősebben tud vonzani, mint itt a földön *a test* vagy a pénz, vagy a hatalom vonzaná az embert (vö. 1 Jn 2, 16).

A lélek **már tudja: Isten olyan érték, Akit érdemes volt örökre választania!** Az üdvözült már tudja: Isten olyan Lélek, Akihez **hozzásimulni gyönyörűség** a lélek számára.

Tudja, hogy **Isten olyan Kincs, Akinek birtoklása gazdagabbá teszi minden másnál!**

Olyan Hatalom, Aki nem akarja leigázni őt, hanem **részesíteni akarja a maga dicsőségében és életében.**

A test, a pénz és a hatalom csak múlandó értékek, **Isten viszont örökké megmaradó szeretet-lángolás, el nem értéktelenedő érték, és vég nélkül uralkodó Úr!**

Érdemes volt Őt választani, illetve az Ő hívásának engedelmeskedni, mert így az ember nem a földi múlandó értékek szolgálatát választotta, hanem az örökké megmaradó Istenben való életet. Mennyei gyönyörűség. Így mondja Jézus a főpapi imában:

Az örök Élet az, hogy megismerjenek Téged, egyedül igaz Istent, és Akit küldtél, Jézus Krisztust! (Jn 17, 3).

– Isten megismeréséből csodálatos boldogság fakad!

– Isten ismeretében részesedni **mennyei gyönyörűség!**

Részt kapni Isten ismeretéből azt jelenti: az ember részt kap Isten életéből, mint ahogyan a Fiú öröktől fogva örökké az ismerés által van az Atyában; úgy **a választott lélek is az ismeret által egyre jobban Isten életét tudja befogadni, egyre többet ismer meg Istenből!**

Befejezésül a 96. számú éneket imádkozzuk:

*Szólott nekik eképen: „Én felmegyek az égbe,
Én Atyámhoz felmegyek, ki Atyátok tinéktek.”
Kapuját a mennynek szélesre tárta emberi nemnek.*

*„S elküldöm Szentlelkemet, megvigasztal titeket,
És mindenre megtanít, mit magában rejt a hit.”
Kapuját a mennynek szélesre tárta emberi nemnek.*